

Viên ngọc thần ấy mà, cái viên ngọc mà khi ngậm trong miệng ta có thể nghe được tiếng nói của mọi vật, là có thật đấy các bạn ạ, không phải là chuyện bịa đâu! Cũng giống như các bạn, trước đây tôi cứ tưởng đó là chuyện cổ tích, người ta đặt ra cho vui vậy thôi. Ai dè đâu có một hôm tôi nhặt được nó, cái viên ngọc ấy, ở góc vườn nhà tôi. Không biết cái tay đoảng vị nào lại đánh rơi một thứ của quý như thế. Thoạt đầu tôi nghĩ đó là cục kẹo nên khi ngồi vào bàn đọc sách tôi thuận tay cho nó vào miệng. Dè đâu, ngay khi cục kẹo vừa chạm vào đầu lưỡi, tôi bỗng nghe có tiếng nói:

- Nói thật với chú, mặc dù tôi với chú đều là đồ gỗ cả thôi, nhưng tôi sống đã gần này tuổi rồi, tôi đã ở trong cái nhà này suốt mấy chục năm qua, nghe thấy biết bao là chuyện, đó là chưa kể trong bụng tôi chứa toàn là sách vở báo, hẳn tôi phải lịch lãm hơn cái nhà chú chứ!

Tiếng nói vang lên sát bên tai, rõ ràng là phát ra từ cái tủ sát cạnh tôi. Tôi chưa kịp hoàn hồn thì lại nghe một tiếng nói khác, lần này phát ra từ ngay chỗ tôi ngồi:

- Thì nhà bác nói vậy, tôi có dám cãi đâu. Tôi biết phận tôi là cái anh bàn cục mịch, lại sinh sau đẻ muộn...

Sau khi trấn tĩnh, tôi kịp hiểu ra là tủ sách và cái bàn đang trò chuyện và cái vật tôi đang ngậm rõ ràng không phải là cục kẹo. Một cảm giác ngạc nhiên sung sướng tràn ngập cả người tôi. Tất nhiên tôi không dại gì mà không tiếp tục theo dõi câu chuyện.

- Còn về cái ông chủ nhà này thật tôi chưa thấy một ngời thứ hai như thế - cái tủ nói - thật hiếm có!

Đích thị cái tủ đang nói về tôi, mà lại khen tôi là loại người hiếm có nữa chứ. Tai tôi dòng lên, tim đập loạn.

- Ý bác ra sao tôi chưa rõ! - Cái bàn lên tiếng.

- Thì có gì đâu. Đây là tôi nói về cái tính vô trách nhiệm của ông chủ ấy mà. Ai đời lại có bao nhiêu tiền lương đem tiêu xài hết, mỗi tháng chỉ đưa vợ chút đỉnh gọi là có. Đã vậy, hôm nào ngồi vào mâm cơm cũng chê ông chê ọ. Tôi trông sao mà xốn con mắt quá!

Cái tủ thấy xốn con mắt bao nhiêu thì tôi thấy sôi trong bụng bấy nhiêu. Sao mà cái lão già này lảm điều thế không biết. Phận mình lo bảo quản mấy cuốn sách còn không xong, để cho ba con gián nó bò khắp các ngăn và ị vãi ra tứ tung, vậy mà lại đi chúm mũi vào chuyện người khác, cứ làm như lời đời lảm đấy. Hừ, hôm nào ta róc xương lão ra nhóm bếp, thử xem lão có còn huênh hoang nữa không!

Tôi hầm hề trong bụng và liếc cái tủ với một sự ác cảm không giấu giếm.

Cái bàn lại cất giọng phân vân:

- Cứ theo như bác nói thì sự sinh hoạt hằng ngày của cái nhà này hẳn phải thiếu thốn lắm, nhưng tôi thì lại thấy...

- Ấy, ấy! - Cái tủ ngắt lời - Để tôi bảo cho chú biết. Sở dĩ cái nhà này cơm còn đủ ăn, áo còn đủ mặc ấy là nhờ một tay bà chủ cả thôi. Bà ấy phải giặt gấu vá vai, mượn đầu này xoay đầu kia, chạy tới chạy lui cứ như chong chóng vậy. Còn anh chồng thì nào có để ý cho, cứ ăm tiền lương téch đi những đâu đâu, vợ khóc cũng chả hay!

Chà, chà, cái lão già này tinh ra phết chứ chẳng phải chơi! Có khi lão nói đúng cũng nên! Minh thật đoảng... - Tôi buồn rầu nghĩ đến những nỗi vất vả của vợ.

Tháng đó, tôi đưa toàn bộ tiền lương cho vợ, không giữ lại lấy một hào. Và tôi hết sức sung sướng khi đọc trong mắt vợ nỗi ngạc nhiên lạ lẫm, cứ như tôi làm một nghĩa cử gì ghê gớm lắm. Tối đó, sau khi ngồi vào bàn và bỏ viên ngọc vào miệng, tôi cực kỳ hân hoan khi nghe thấy những lời nhận xét tốt đẹp của hai thứ đồ gỗ kia. Nhưng niềm vui của tôi chỉ kéo dài đúng một tuần cho đến cái ngày tôi tỉnh cờ nghe thấy đôi giày của tôi và đôi dép của vợ tôi kháo chuyện với nhau. Cũng giống như tính tôi, đôi giày của tôi hề gặp phải nữ là bắt đầu ba hoa:

- Này, cậu có biết không, ngày hôm nay tớ đi biết bao nhiêu là nơi. Tớ ra xa lộ Biên Hòa này. Tớ tới tận Lái Thiêu nữa đấy. Chao ôi, ở đây toàn những vườn là vườn, trái cây thì vô khối! Đó là chưa kể tớ còn được đi...

Tôi mỉm cười khi nghe đôi giày của mình kể ra một lô một lốc những nơi chốn tôi thường lui tới, vui chơi cùng bè bạn. Nó có tài kể chuyện thêm mắm thêm muối hết mình!

Trước câu chuyện phiêu lưu kỳ thú của bạn, đôi dép của vợ tôi không giấu được nỗi tủi thân, nó than vãn với giọng ảm ức:

- Càng nghe chuyện của anh, tôi càng thấy buồn. Anh thì đi đây đi đó, còn tôi suốt ngày cứ thui thủi trong xó

bếp, có đi xa lắm thì cũng chỉ ra tới chợ mà thôi. Thật chả bù với hồi trước, tôi được bà chủ cho đi khắp nơi. Khi thì ông chủ dẫn bà chủ đi nghe ca nhạc, lúc thì đi xem phim, lúc thì đi dạo mát, thỉnh thoảng lại ra chơi ngoại ô... Ồ! Giời, cái thuở ấy thật là tôi đi bằng thích! Tiếc là mọi sự trôi qua nhanh quá! Bây giờ ông chủ chỉ toàn là đi chơi một mình, chả thèm ngó ngang gì đến cô vợ. Thật tội cho bà ấy. Còn tôi thì chỉ biết nhìn cuộc sống của anh mà ao ước...

Đôi dép nói tới đâu tôi giật mình tới đấy. Chết thật! Chẳng lẽ tôi là một thằng chồng ích kỷ như thế sao?

Ngay lập tức, tôi quyết tâm sửa chữa lỗi lầm:

- Em ạ! Rạp Thăng Long đang chiếu phim hay lắm. Tối nay, anh và em đi xem nghen!

Lần thứ hai trong một tuần, đôi mắt vợ tôi tròn như hai viên bi.

Nhưng mọi chuyện không dừng lại ở đây. Lần này tới lượt chiếc giường ngủ làm khổ tôi. Nó nói với chiếc gối:

- Này cậu, sao người cậu lúc nào cũng ướt đẫm như thế kia? Tớ chẳng thấy cậu khô lấy một phút.

- Khô sao được mà khô! - Chiếc gối thờ dài - Tối nào bà chủ cũng khóc, mà phải khóc lớn gì cho cam, cứ dụi mặt vào người tôi mà khóc thầm khóc lén. Cứ cái kiểu này, thân tôi chưa nhão ra là may, chứ đừng nói đến chuyện khô với chả khô!

Lại chuyện gì nữa đây? Tôi rùng mình như có ai chích kim vào người.

Cả chiếc giường cũng thức mắc:

- Sao lại thế nhỉ? Tớ thấy dạo này ông chủ quan tâm đến bà chủ nhiều lắm cơ mà!

Chiếc gối tắc lưỡi:

- Thì đã đành là ông chủ có để ý đến vợ mình hơn trước, nhưng không phải là đã quan tâm đến mọi chuyện. Ngay cái chuyện đi ngủ đây này, ông chủ cũng đã làm buồn lòng bà chủ biết bao nhiêu. Hai vợ chồng suốt ngày đâu có ai thấy mặt ai, chỉ có buổi tối trước khi ngủ mới gặp nhau tí tẹo. Thế mà ông chủ sau khi chui vào giường, lót gối dưới đầu xong, lại mở tờ báo ra, chúi mũi đọc, đọc mê đọc mải, chẳng hề để ý đến bà vợ nằm cạnh đang chực chờ trò chuyện với chồng. Đọc kỳ đến mỏi mắt, thò tay bật công tắc đánh tách một cái, thế là ông chủ lăn ra ngáy khò khò. Trong khi đó, bà chủ với bao nhiêu chuyện trong ngày đang muốn bàn bạc, tâm sự với chồng đành phải nằm thao thức một mình. Rốt cuộc chỉ có cái thân tôi lãnh đủ hết. Còn anh chồng vô tư kia thì cứ trơ ra như đá. Trời ơi, nó dám ví tôi với cục đá, cái đồ mất dạy này! Tôi muốn quẳng mẹ cái gối phản chủ này xuống sàn cho rồi, nhưng nghĩ lại, tôi thấy sự ví von láo lếu của nó cũng không xa sự thật là bao.

Lẽ dĩ nhiên, ngày hôm đó trước khi đi ngủ, người chồng đáng yêu là tôi nhỏ to trò chuyện với vợ một cách vui vẻ. Vợ tôi tươi tỉnh thì rõ rồi. Điều đáng nói là chính tôi cũng ngạc nhiên khi khám phá ra sự thú vị trong hành động mới mẻ này. Té ra vợ chồng cũng cần nói chuyện với nhau, lần đầu tiên kể từ ngày cưới tôi phát hiện ra điều đó.

Sau tủ, bàn, giày, dép, giường, gối lại tới khăn mặt, chổi, đồng hồ, bút máy, hộp quẹt, nôi, chảo... mỗi thứ đều cung cấp cho tôi một số tin tức về cuộc sống nội tâm của vợ tôi. Nhờ vậy mà tôi từng bước một khắc phục được những thiếu sót của mình trong cuộc sống gia đình. Và kết quả hiển nhiên là quan hệ giữa vợ chồng tôi ngày một tốt hơn.

Trong lúc tôi định đem viên ngọc của mình tới Viện khoa học quốc gia để nhờ các đồng chí ở đó phân tích, xét nghiệm các hợp chất cấu thành của nó để sau đó có thể sản xuất thêm hàng triệu viên như thế và cấp cho mỗi cặp vợ chồng một viên thì dừng một cái, viên ngọc không còn nữa.

Các độc giả có tiếc mà trách thì tôi cũng đành chịu chứ sự thế là như thế này. Tôi đi tắm biển ở Vũng Tàu và mang viên ngọc theo. Khi xuống nước, tôi ngậm nó trong miệng, ý là để nghe thử sóng nước và tôm cá nói những gì cuối những gì. Bất thần một con sóng không biết từ đâu nhảy bổ vào mặt tôi khiến đôi mắt cay xé. Tôi nhắm nghiền mắt lại, còn miệng thì há ra... uống nước. Thế là thứ của quý báu trời cho kia trôi tuột ra khỏi miệng tôi và chuôi đi mất. Thật là tiếc đứt ruột. Về nhà, tôi cứ ngẩn ra như người mất hồn. Xót viên ngọc thì ít mà xót cho mình thì nhiều. Không có nó, từ nay cuộc sống của tôi sẽ khó khăn biết chừng nào. Vợ tôi muốn gì, nghĩ gì, mỗi ngày khóc mấy lần, cười mấy lần, làm sao tôi biết. Cái bàn cái tủ bây giờ thì cứ trơ ra như những vật vô tri, thật chẳng được cái tích sự gì!

Chiều đó, đi làm về, thấy vợ đang chuẩn bị thổi cơm, tôi vừa thay đồ vừa cố đoán xem cô ta đang cần gì.

Không có viên ngọc thì tự mình phải tìm hiểu thôi. Sau khi suy nghĩ một thoáng, tôi ôm bó củi đi chẻ. Khi tôi bê những thanh củi vụn vào bếp thì vợ tôi nhoèn miệng cười với tôi một cái, tươi như hoa. Khi cơm chín tới,

trong lúc vợ tôi đang múc thức ăn ra bát thì tôi lại phải suy nghĩ xem mình nên làm gì. Và tôi quyết định đi lau bàn, dọn mâm và kê lại ghế ngồi, vừa vặn lúc vợ tôi bung thức ăn lên và... cười, một lần nữa tươi như hoa nở xong, khi vợ tôi đi rửa chén bát thì tôi lại... nghĩ ngợi. Mất viên ngọc thì đời nó khổ thế đấy! Và cuối cùng tôi cũng nghĩ ra: phải giúp vợ một tay. Thế là tôi mon men xuống bếp và ngồi cạnh vợ, tập rửa bát. Vợ tôi có vẻ rất hài lòng về đức ông chồng của mình, cô ta ríu rít luôn miệng. Cô ta đâu có biết nỗi khổ mất ngọc của tôi.

Khi vào giường chuẩn bị đi ngủ, quay sang vợ, tôi bất chợt nhìn thấy chiếc áo của cô ta đã sờn vai, lại lổm đổm vài mụn vá. Tôi chợt nhớ ra từ trước tới nay, mỗi khi mua được vải, cô ta chỉ toàn may áo cho tôi. Cô ta bảo: Anh đi lại nhiều, cần ăn mặc đàng hoàng, còn em thì... . Thì như chiếc áo cũ mà tôi đang nhìn thấy lúc này đây. Thật tội!

Tôi đành hăng:

- Tuần tới cơ quan anh bán vải. Lần này thì anh nhất quyết phải may áo cho em. Thú thật là từ khi lập gia đình đến nay tôi mới nói với vợ được một câu tử tế như vậy. Ngay lúc đó, vợ tôi ôm chầm lấy tôi và dụi mặt vào ngực tôi một cách âu yếm. Trong nỗi xúc động dạt dào đó, tôi bỗng hiểu ra cuộc sống thật là đáng yêu và vui vẻ hạnh phúc gia đình không phải là một việc khó lắm nếu như ta biết quan tâm đến người cùng chung sống hơn là chỉ bo bo nghĩ đến bản thân mình. Và như vậy có nghĩa là viên ngọc kỳ diệu kia, thực sự nó không hề mất đi, nhưng thay vì ở trong miệng thì bây giờ lại nằm trong lòng ngực tôi và đang đập một cách khoan thai. Cái viên ngọc ấy cặp vợ chồng nào cũng có, nó được cấu thành bởi những hợp chất như nhau và đang mách bảo cho chúng ta những điều khôn ngoan trong cuộc sống.